

Trò chuyện năm 2010, Hàng Giày

H: Thế trong cái thời điểm này chị có gặp cái gì mà chị thấy là khó khăn không? Nhất là, bởi vì mình thấy cái đặc điểm tình dục của mình nó khác ...

Đ: Bây giờ á, cái khó khăn về tình dục thì chị cảm thấy nó không có gì là khó nữa vì thực sự em biết đây, bây giờ trai bán dâm cho người đồng tính rất nhiều. Để mà thoải mái tình dục cho bản thân mình, nói thật với em chứ chỉ cần hai, ba trăm thôi thì đi thoải mái. Bọn đi bán dâm thì nó cũng chẳng cần thiết, nó chỉ cần tiền thôi. Nhưng xong những cuộc tình mây mưa xong rồi thì mình nghĩ mình rất là buồn bởi mình nghĩ mình cảm thấy rất là buồn, mình có mãi như thế này được không, mình có mãi sản xuất được ra tiền để như thế này được không? Mình cũng muốn là có người nào đấy người ta thông cảm với mình, người ta ở với mình. Tất nhiên là càng lớn tuổi tình dục nó càng giảm đi đúng không em? Nó chỉ là tình cảm nhưng mà nó khó, nó khó vô cùng, nó chỉ trong ảo tưởng thôi chứ thực tế rất là hiếm hoi. N biết đấy những người đồng tính sống với người đồng tính ít lắm. Các nước châu Âu cũng cũng thế. Có một đôi uyên ương mà người ta lấy được nhau cũng là cả một sự khó khăn. Thực sự là người ta phải thông cảm cho nhau nhiều lắm, không chỉ được vài năm rồi lại chia tay nhau. Đây là đồng tính sống với đồng tính, chưa nói gì đến đồng tính sống với những người nam giới. Cái khuynh hướng tình dục của chị thì hẳn như mình là đồng tính thì mình phải đi với những người nam giới thật sự, còn đồng tính ngủ với đồng tính thì mình cũng chẳng có hứng gì cả.

Xã hội thì tất nhiên bây giờ người ta mới có tiếng nói cho những người đồng tính. Ngày xưa thì chị không nói làm gì, ngày xưa thì rất là khó khăn như ngay từ lúc đầu chị kể với N đấy. Bố mẹ thì rất là hiểu con, gia đình thì không có cái gì cả. Xã hội thì rất khắt khe với bọn chị. Tìm được cái cuộc tình cho thoải mái tình dục của mình với ngày xưa bọn chị rất là khó cho đến bây giờ khó khăn nhất của chị là kinh tế thôi. Đối với người đồng tính thì kinh tế bao giờ cũng rất là khó, rất là vất vả tại vì thực sự với em là những người đồng tính rất ít khi người ta muốn vào nhà nước làm vì người ta sợ bị kỳ thị, bộc lộ thân phận của mình ra sẽ bị mất việc này. Đây là người ta mừng tượng, người ta nghĩ là như thế chứ chưa chắc đã phải như thế vì bây giờ rất nhiều người đồng tính làm trong cơ quan nhà nước có làm sao đâu. Có nhiều người người ta suy nghĩ thiên cận là: uh, thôi bây giờ mình bộc lộ thân phận mình ra trong cơ quan rất dễ bị mất việc, bị miệt thị hoặc là bị bọn con gái nó dè bieu, nó cho là “ôi giới, thằng này đẹp trai thế mà bị BD hoặc thế nọ thế kia”.

Nhìn chung là khó khăn nhất của chị bây giờ là mặt kinh tế bởi vì là mình buôn bán thì cũng không được trôi chảy, N hiểu chưa? Có mặt hỗ trợ từ gia đình thì bây giờ bố mẹ mất, rồi anh chị em thì cũng kiến giả nhất phận. Có thương mình đến mấy thì cũng hỗ trợ cho mình phần nào thôi, vì anh chị em cũng còn phải có gia đình. Cái buồn nhất của mình là về kinh tế, cái thứ hai là tình cảm. Cái tình cảm là mình buồn nhất vì kinh tế thì còn có thể khắc phục được, cái tình cảm rất là buồn vì mình sẽ suốt cả đời rất cô đơn, không ai ở bên cạnh mình. Ai biết được ngay hôm sau như thế nào mà nhất là tuổi thì đã cao rồi mà chị nói thật với N nhé, bọn em trẻ thì không nói làm gì, bọn em còn có gia đình, còn có con cái chứ bọn chị thì lấy đâu ra? Đây, khi ốm đau thì ai là người chăm sóc, nếu không có tiền thì rất là khổ. Không có tiền thì còn có thể đến nhà anh chị ăn được nhưng không có tình cảm thì không thể đến đó mà ăn vạ anh chị mình là: ”tại sao em lại cô đơn như thế này?”. Nó khổ là khổ ở chỗ ý.

Mà thường là thế này N này, thường là bọn chị có tiền ý thì ăn chơi xả láng vì thực sự ra tặc lưỡi rồi. Nói chung người trong giới bọn chị tặc lưỡi rồi, chấp nhận. Thôi thì sau này muốn được thế thì nào thì thế, coi như số giới sắp đặt. Còn có những người người ta lo xa thật, có những người

người ta phải để giành để làm cái hậu phương để làm cho bản thân người ta vững chắc. Người ta không muốn nhờ con cháu hoặc có nhờ con cháu thì phải có tiền, N hiểu chưa?

H: Có bao giờ chị thấy vì mình có những biểu hiện, tức là mình là phụ nữ ấy thì khó khăn hơn trong cái việc ví dụ như nghề của mình nhé, thực ra ở nghề nào cũng có sự cạnh tranh, ví dụ như mình thế này thì mình ít cơ hội hơn nghĩa là, như thế nào nhỉ - ít cơ hội hơn những người không giống mình, ví dụ như hai bà cùng bán hàng nhé, có thể họ biết mình như thế này thì họ không vào mua?

Đ: Không, bọn chị bán hàng thì nhiều lộc vô cùng, rất là nhiều lộc N ạ. Riêng nói về buôn bán ấy thì bọn chị rất là tự tin, bọn chị không sợ những chuyện ấy, buôn bán ấy thì nói về duy tâm N ạ, bao giờ bọn chị cũng đắt hàng rồi, là nó có duyên mà người ta rất thích mua của những người như bọn chị. Đấy, ăn nói thì có duyên, mua thì lại may mắn.

H: Mà cái đấy mình cũng chẳng phải giấu diếm gì, đúng không?

Đ: Đúng rồi. Làm ăn thì không giấu giếm, thương trường thì chẳng ai người ta để ý. Cái cơ quan nhà nước thì mới là cái quan trọng, chứ còn nếu bọn chị buôn bán tự do thì bọn chị chẳng cần giấu danh tính làm gì cả. Cứ tung hô ra hết, đấy “bánh đúc bày sàng, táo đỏ bán mâm”, tôi là như thế đấy. Ai muốn trọn thì trọn, tính tôi là như thế.

H: Có thể như thế mà cái nghề buôn bán nhiều người bộc lộ?

Đ: Đúng rồi. Trong thương trường ấy thì giới bọn chị thích hơn vì buôn bán có lộc, theo như duy tâm thì bọn chị thì là, lộc ở trên sơn lâm, các cô ở trên sơn lâm cho những người đồng tính nhiều lộc. Đấy, nên là mua may bán đắt là bọn chị. Mà đấy không phải là kinh nghiệm nữa mà là thật sự, chị nói với N đấy là thật sự, là sự thật. Những người như bọn chị là bao giờ cũng nhiều lộc nhưng kiếm được bao nhiêu thì phải biết giữ được cơ, tại vì bọn chị cũng là cái loại ăn chơi rạch giới, thích là chơi luôn, không cần nghĩ đến ngày mai.

H: Thế nhưng mà chị kể về nhóm bạn ở bên ngoài đi, ngoài cái giới bóng này?

Đ: Uh, bạn bên ngoài giới bóng, chị nói với em là bóng thì chị chơi với chỉ là chị em thôi, để mà tâm sự cái nỗi niềm: ôi, hôm nay tao nhìn thấy một thằng đẹp quá, tao thích nó lắm ạ. Đấy, chẳng hạn tâm sự như vậy thôi. Còn chơi với bạn ngoài giới bóng là bạn trai chỉ phục vụ cái tình dục cho mình hoặc lúc nào mình thích thì: hôm nay tao đen quá mày chiều tao một cái đi! Nó lại bảo: “uh, chiều thì chiều, chẳng có vấn đề gì cả. Con vợ cứ tự nhiên thuê khách sạn hoặc đưa về nhà con vợ thích làm gì thì làm”. Tại vì nó cũng hiểu bọn chị mà. Nó cứ nói thế. Chính ra nhiều thằng nó cũng quý bọn chị nhà N nhà, nó quý bọn chị thì nó cũng có lộc, có nghĩa là nó như thế.

H: Thế chị có nghĩ vì thế mà mình không bị sự kỳ thị nhiều hay không bị sự dè bĩ nhiều không? Nếu mọi người biết điều ấy thì chị nghĩ mọi người sẽ phản ứng như thế nào?

Đ: Nếu mọi người biết nhiều thế thì còn chết nữa em ạ, người ta còn chửi cho vào mặt. Chẳng phải là bây giờ á, MSM có tiếng nói trong cộng đồng chứ ngày xưa á, đó dám, ra đường còn bị bọn nó chửi cho. Nó bảo: “tổ sư bố mấy thằng đồng cô, ưỡn à ưỡn ẹo, trông như phò dờ ấy, trông đàn ông chẳng ra đàn ông, đàn bà chẳng ra đàn bà chứ, trông như lũ quỷ ấy”. Người ta chửi chẳng nhẽ mình quay lại chửi nhau với người ta à? Đành ngậm ngùi mà đi thôi chứ còn gì nữa, mà người ta nói có sai đâu, người ta nói là đúng chứ. Đàn ông chẳng ra đàn ông, đàn bà chẳng ra đàn bà người ta nói thế là đúng mình còn chửi gì, cự lự gì người ta nữa nữa nào. Có cái là giờ mình bị thì mình phải chấp nhận thôi, em công nhận không nào? Cũng như giờ em bị cái bệnh gì ấy, ai muốn mình bị đâu, mình bị thì mình phải chấp nhận, phải nghe thiên hạ người ta đàm tiếu, phải nghe thiên hạ người ta chửi rửa, thế thôi, mới vượt qua được những rào cản.

H: Có bao giờ mình cố giải thích cho mọi người rằng là mình như thế?

Đ: Không, giải thích làm gì em, nếu giải thích thì phải giải thích cho hàng trăm người à? Có cái bây giờ báo chí, các phương tiện thông tin đại chúng nói ra thì người ta mới bớt bớt cái mồm người ta đi. Người ta ta mới bớt nói thôi. Còn dị nghị thì vẫn dị nghị em ạ, chẳng bao giờ xóa nhòa được.

H: Cái sự dị nghị ấy nó thể hiện qua lời nói hay qua cái cách người ta nhìn nhận?

Đ: Úi giờ ơi, nhìn nhận cũng có, lời nói cũng có, cử chỉ, qua hành động cũng có em ạ. Có người người ta nặng nề, có người người ta hành động thì á, có khi đến gần người ta thì người ta ngoảnh mặt đi, xong rồi người ta phủi quần phủi áo người ta đứng lên, người ta coi mình như là hủi ấy, hoặc có người người ta nói thẳng vào mặt ấy. Thường họ nói “Mày, thằng này mày đồng cô à? Con trai mà mày đánh phẩn, chẳng hạn như mấy đứa độn ngực để tóc dài, đi đường người ta nhìn. Mặt thì rõ ràng là đàn ông, chân tay vai u thịt bắp tự nhiên tóc dài xong độn ngực độ chục quỹ trông như quỹ cái ấy kia kia. Họ bảo: bọn đồng cô, bọn nửa vảy nửa quần thể là khổ rồi. Mình không thích cũng phải chấp nhận. Kệ mẹ mày cho mày chửi, tao vẫn là tao.”. Mình phải tự thông cảm, phải tự mình phải làm, tự phải bằng lòng và tự phải vui với cuộc sống của mình còn thiên hạ thì mỗi người một vẻ. Thì rõ ràng bản thân mình là thế rồi, người ta nói không sai, quay lại chửi người ta để đánh nhau với người ta à? Có những đứa nó ghê gớm, quay lại chửi nhau, nói nói “bà thế thì làm sao, động đến mả bố chúng mày à?”. Thì bọn kia nó lại sợ. Mình thì mình không thể được, điều kiện mình nhiều tuổi rồi.

H: Thế nhưng mà chị thấy từ khi mình bớt sơn phấn thì cuộc sống của mình có khác nhiều không?

Đ: Tất nhiên là mình phấn sơn thì bao giờ mình cũng chỉ dùng vào buổi tối thôi, không dám đi đâu ban ngày. Nhưng từ lúc mình bỏ phấn sơn đi mình cũng cảm thấy là thoải mái bởi vì phấn sơn không phải là để cho mình, mà là để thực sự cho phái đẹp. Chứ mình thì lại là chỉ đóng giả thôi thì suốt ngày mang bộ mặt phấn sơn thì chết hả em? Trong khi đó mình là nam giới. Chẳng hạn mình là những cô vú độn ngực cơ, cô để tóc dài cơ thì cô ấy suốt ngày suốt đêm phấn sơn thì được chứ mình vẫn là cái ngài đàn ông mà suốt ngày như thế thì nó ra gì.

Đ: Chị ít khi tâm sự, bộc lộ những cái khó khăn hoặc xu hướng của mình kể cả với bạn thân. Bạn mình thì nó cũng có, bạn mình thì toàn giới bóng rồi N hiểu chưa? Nó cũng chẳng phải giới quan chức gì hay lộ kia mà mình phải giấu diếm. Nói chung bạn chị toàn là bóng hết nên là mình tâm sự rất là thoải mái vì nó cũng hiểu mình, nó cũng là mình rồi, mình cũng chẳng giấu nó cái gì cả. Thà rằng cuộc sống của mình khó khăn hoặc là mình muốn mình tâm sự thì bạn mình nó cũng hiểu vì chúng nó cũng là bóng. Thế thì ngoài giới thì chị chẳng chơi với ai, chị ít ... thế còn cái bọn bán dâm thì đời nào mình tâm sự những cái việc ấy ra vì chúng nó ngoài tiền ra còn ngoài giới bóng mà chị quan hệ thì chúng nó cũng mãi làm ăn vợ con, mình mang những chuyện riêng tư mình tâm sự với chúng nó, nó cũng chẳng vào tai để mà nó nghe, chúng nó có một lời khuyên cho nên là chị cũng ít khi tâm sự với những bạn cũng chơi với mình nhưng không phải là bóng. Nên chia sẻ với ai là bạn của mình cũng là bóng thì cũng có còn những ai ngoài bóng người ta không hiểu mình. Chị thì chị chỉ chia sẻ với bọn bóng, thế mà ..còn gia đình thì càng không bao giờ, tại vì chị sợ lắm, chị sợ gia đình nhà chị buồn lắm. Nếu mà mình tiết lộ cái tâm tư tình cảm của mình tự nhiên... ví dụ như tâm sự với chị gái này em yêu một thằng như thế thì chị chị buồn lắm, mà chị rất là sợ, chị muốn cái không khí nó vui cho nên là chị ít tâm sự với gia đình là một này, các bạn bè mà ngoài giới bóng là chị toàn phải nói dối. Nó hỏi, chẳng hạn năm bảy mươi năm gặp lại nhau em vẫn thấy anh như thế, thế thì bây giờ anh mấy con rồi? Phải nói dối – anh một, hai con. Các cháu bây giờ lớn hết rồi. Phải nói như thế để cho cái bộ mặt của mình nó đẹp hơn. Đấy!

Đ: Chị thì có thể là trường hợp ngoại lệ và chị sống được thoải mái chị không cần phải che giấu nhưng nhiều cái nhiều người e ngại thì người ta lại phải giấu kín thân phận của người ta, không dám cho ai biết vì người ta còn nhiều cái rào cản, cái thứ nhất là người ta có vợ, cái thứ hai là người ta gồng mình lên để người ta đánh lừa gia đình nhà người ta, người ta không dám bộc lộ ra. Như chị đã nói với N, chị là cái loại mặt trời, với xã hội chị không cần thiết, với gia đình nếu có biết thì cũng là hòa. Vì chị nghĩ rằng chị sống rất phương tây, chị sống cho bản thân chị chứ chị không sống cho ai cả. Nếu tất cả những người bóng đều có một cái tâm tư và suy nghĩ như chị ấy mà thì không bao giờ có những cái như thế đâu. Rất là thoải mái. Nhưng nhiều người người ta không được như mình. Không được như mình tại sao vì người ta còn nhiều cái rào cản người ta không vượt qua được. Chị không phải là người phụ thuộc. Cái thứ nhất là chị không phụ thuộc, khổ nhất là phụ thuộc. Kể cả em là ai đi chẳng nữa, em bị phụ thuộc cũng rất là khổ. Em là một vị chủ tịch nước hoặc em là phó chủ tịch nước hoặc là em là ông nọ bà kia nhưng luôn luôn sống phụ thuộc em rất là khổ. Nên chị không phụ thuộc vào, chị không bị gia đình chi phối, chị không phụ thuộc vào gia đình, chị tự kiếm sống được từ bé, từ khi chị ra đời từ năm mười lăm tuổi. chị đã kiếm sống được rồi. Tự hai bàn tay chị đã nuôi sống được rồi. Chị rất cần bố mẹ nói. Đây, bố mẹ đẻ mình ra mình phải tôn thờ bố mẹ mình, phải tôn trọng những ý kiến của bố mẹ là đúng nhưng không thể nào mà để cho bố mẹ mình sắp đặt được. Đây, chị nghĩ như thế. Chị có quyền quyết định bản thân chị, không ai có quyền, kể cả bố mẹ...Nếu bố mẹ mình cho tiền nhưng với cái đồng tiền mà các cụ cho nó phải thoải mái thì chị nhận còn nếu như không thoải mái mà tao cho may tiền để may đi may đi chơi, tao cho may tiền để may đi với bọn đồng cô, tao cho may tiền để may mua phấn son, để may may quần áo, may mua su- chiêng may mặc thì tao không cho nữa thì không bao giờ chị lấy những đồng tiền ấy. Chị nghĩ nếu như mà mình lúc nào cũng luôn có cái mặc cảm là thiên hạ người ta dè biiu thì mình chẳng làm được cái gì cả, thì mình chỉ chết thôi, thế thì suốt đời mình như con ốc ấy chui trong cái vỏ. Thế mà giờ mình có là cái thằng đồng cô đi chẳng nữa thì mình vẫn là mình, mình có là ông nọ bà kia thì mình cũng không rửa được hết cái tiếng ấy: may cũng chỉ là một cái thằng đồng cô may ngoi được lên thôi. Chấp nhận đi! Thoải mái cả mình và á, kệ mẹ may, thiên hạ. Nhà chúng may hay chúng may hưởng còn nhà tao chẳng ra gì thì tự tao tao hưởng. Thế cho nên chị xin lỗi em chị nói quá lên.